

[S. C. Nørgaard.]

ligere indgaaede Overenskomster har givet Afkald paa visse Rettigheder og som Betaling herfor modtaget netop denne Fritagelse, forekommer det mig ikke at være helt rigtig blot at paalægge dem at deltage i Udgifterne til Nyanlæggene, men yderligere at paalægge dem Drifts- og Amortiseringsudgifter, selv om disse Udgifter bliver beregnet i Forhold til den Interesse, de efter Kommissionens nye Partsfordeling maa antages at have. En Mellemvej her synes jeg vilde være forsvarlig. Sagen er jo den, at de paagældende har betalt for denne Ret til at være fritaget med de Rettigheder, de afgav, dengang Udtørringen fandt Sted. Jeg finder det rimeligt, at den nuværende Tilstand bliver opretholdt paa dette Omraade, saaledes at de hidtil afgiftsfrie Lodsejere ogsaa i Fremtiden maa blive fritaget for at deltage i de løbende Udgifter. Hvis Forslaget ophøjes til Lov, som det nu er formet, gaar jeg ud fra, at samtlige Lodsejere, ogsaa de nuværende afgiftsfrie, med Hensyn til Rettigheder — det vil sige med Hensyn til at have Bestemelsesret om, hvorledes de forskellige Forhold skal ordnes gennem Bestyrelsesvalg o. lign. — bliver ligestillede inden for det nye Pumpelag. Det staar der ikke noget om, men det gaar jeg ud fra som noget, der følger af sig selv. I Øjeblikket har de jo en Særstilling.

Endnu et Punkt vil jeg gerne pege paa. Ejerne af Kapitaler, der er indestaaende i Ejendommene som en Prioritet efter Tørholdelsesudgifterne, og hvoraf vistnok en saa stor Sum som omkring ved 1/2 Mill. Kr. eller maaske endogsaa en større Sum er samlet paa een Haand, vil efter mit Skøn faa en væsentlig Fordel ved disse Foranstaltningers Gennemførelse. Nogle af disse Midler er, som Forholdene ligger, sikkert allerede tabt, hvis der ikke sker en Forbedring, andre er mindre værd end deres Paalydende. Ved Iværksættelse af de foreslaaede Foranstaltninger vil Ejendommenes Værdi selvfølgelig forøges, og Pantesikkerheden for de indestaaende Kapitaler vil vokse, og jeg synes derfor, der kunde være god Grund til ogsaa at drage disse Kapitaler med ind, naar Fordelingen af Byrderne finder Sted. Jeg tror ikke, jeg siger for meget, naar jeg siger, at det vil vække nogen Uvilje blandt Lodsejerne, at de afgiftsfrie Lodsejere er draget med ind. De synes, de mister en Del af deres velerhvervede Rettigheder. Jeg føler mig endvidere sikker paa, at man vil finde, at der gøres dem yderligere Uret, naar de store

Midler, hvis Sikkerhed forøges ved dette Forslag, skal høste en ikke uvæsentlig Fordel uden at yde noget som helst Bidrag, idet Kapitalerne bliver bedre sikret, end de har været tidligere. Jeg synes, Fordelingen af Byrderne ved den nye Ordning, der her søges gennemført, vil blive mere retfærdig, hvis de Ændringer, jeg har antydnet, maatte blive gennemført, og jeg vil henstille til den højtærede Minister at stille sig imødekommende over for disse mine Ønsker. Er der en Vilje, er der vel ogsaa nok en Vej, saa vi kan finde frem derad!

Maa jeg til Slut sige, at Forslaget selvfølgelig skal gennemføres, det forstaar jeg godt — der staar saa store Interesser paa Spil, at det vil være uforsvarligt, om ikke det fornødne foretages for at sikre den regelmæssige Tørholdelse —, men paa den anden Side bør Forslaget gennemføres med en saa stor Hensyntagen som muligt til alle de berettigede Interesser, og der er Interesser derude, som vil føle sig brøstholdne, hvis man gennemfører en Ordning som den, der her er foreslaaet.

Josiassen: Spørgsmaalet Kolindsund er ikke det høje Ting ubekendt; det har jo ved tidligere Lejlighed gjort sig bemærket, og jeg kan ikke nægte mig selv den Tilfredsstillelse her at udtale, at da man for faa Aar siden drøftede den lille Konflikt, der var opstaaet derovre mellem Arbejderne og Lodsejerlaget, hvilken jo skabte en mægtig Sensation Landet over, en Sensation, som jeg synes ikke var den Sag værd, da lød der her i Rigsdagen, i Særdeleshed i det andet høje Ting, mange advarende Røster mod at slaa en lille Strejke, som en 7—8 Arbejdere havde etableret, op som et meget stort Nummer. Nu, da Lodsejerne er kørt fast ude i Kolindsund, kan det ikke nægtes, at en meget stor Del af Befolkningen derovre har ondt ved at forstaa, at det virkelig er saa galt, som Tilfældet skal være, i Betragtning af, at det var flere Hundrede Tusinde Kroner, en Del af disse Lodsejere opnaaede gennem de Erstatninger, der blev dem tilkendt af Højesteret i sidste Instans. Men jeg skal ikke komme dybere ind derpaa, man maa jo lade Fortiden ligge.

Til Trods for de gode Vilkaar, der i sin Tid var til Stede for Landmændene i Kolindsund, er Forholdet nu saadan, at de som de øvrige Landbrugere her i Landet lider under den store økonomiske Krise. Som stedkendt Mand vil jeg gerne have Lov til at fremdrage, at Kolindsund er ingen